

NEJKRATŠÍ POUČENÍ O SVÁTOSTI POKÁNÍ PRO TY, KDOŽ PO PRVÉ K SV. ZPOVĚDI PŘISTUPUJÍ.

II. VYDÁNÍ.

Se svolením nejd. k. a. Ordinariátu v Praze dne 14. května 1912 č. 5836.

1. Co musíme mít, chceme-li přijít do nebe?

Chceme-li přijít do nebe, musíme mít posvěcující milost Boží.

2. Kdy jsme po prvé přijali posvěcující milost Boží?

Po prvé jsme přijali posvěcující milost Boží na křtu sv.

3. Kterak posvěcující milost Boží v duši působí?

Posvěcující milost Boží duši posvěcuje a Bohu milou činí; činí nás syny Božími a dědici království nebeského.

4. Jak dlouho zůstává posvěcující milost Boží v duši člověka?

Posvěcující milost Boží zůstává v duši člověka tak dlouho, dokud se smrtelného hříchu nedopustí.

5. Co jest hřích?

Hřích jest vědomé a dobrovolné přestoupení zákona Božího.

6. Jsou-li všechny hříchy stejně veliké?

Všechny hříchy nejsou stejně veliké; jsou hříchy těžké nebo smrtelné, a hříchy lehké nebo všední.

7. Komu dal Ježíš Kristus moc, hříchy odpouštět?

Ježíš Kristus dal moc, hříchy odpouštět, apoštolům a jejich nástupcům, biskupům a kněžím.

8. Kterými slovy dal jim Ježíš Kristus tu moc?

Ježíš Kristus dal jim tu moc po svém z mrtvých vstání slovy: »Přijměte Ducha svatého: kterýmž odpustíte hříchy, odpouštějí se jim; a kterýmž zadržíte, zadržány jsou.«

9. Co je svátost pokání?

Svátost pokání je svátost, ve které kněz jménem Božím hříšníkovi odpouští hříchy po křtu svátém spáchané.

10. Kolik částek náleží k hodnému přijetí svátosti pokání?

K hodnému přijetí svátosti pokání náleží **pět částek: 1. zpytování svědomí, 2. lítost, 3. opravdové předsevzetí, 4. zpověď, 5. dostiučinění.**

11. Co máme činiti, dříve než začneme svědomí zpytovat?

Dříve než začneme svědomí zpytovat, máme **v z ý v a t i D u c h a s v a t é h o o pomoc: Přijď, Duchu svatý, a pomoz mi, abych hříchy své náležitě poznal, srdečně jich litoval, upřímně se z nich vyzpovídal a opravdově se polepšil. Otče náš ...**

12. Co je svědomí zpytovat?

S v ě d o m í z p y t o v a t i je vážně přemýšlet, kterých hříchů jsme se dopustili.

13. Podle čeho zpytujeme svědomí?

Svědomí zpytujeme podle desatera Božích a patera církevních přikázání, a podle sedmera hlavních hříchů.

14. Jak zní desatero Božích přikázání?

Desatero Božích přikázání zní: 1. v jednoho Boha věřití budeš; 2. nevezmeš jména Božího nadarmo; 3. pomni, abys den sváteční světil; 4. cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi; 5. nezabiješ; 6. nesesmilníš; 7. nepokradeš; 8. nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému; 9. nepožádáš manželky bližního svého; 10. aniž požádáš statku jeho.

15. Jak zní patero církevních přikázání?

Patero církevních přikázání zní: 1. zasvěcené svátky světit; 2. v neděle a zasvěcené svátky celou mši sv. pobožně slyšet; 3. ustanovené posty zachovávat; 4. alespoň jednou za rok zřízenému

knězi se zpovídati a v čas velikonoční velebnou svátost oltářní přijímati; 5. v zapověděný čas svatebního veselí nadržeti.

16. Které jsou hříchy hlavní?

Hlavní hříchy jsou: 1. pýcha; 2. lakomství; 3. smilstvo; 4. závist; 5. nestřídmost; 6. hněv; 7. lenost.

17. Nač se rozpomínáme při jednotlivých přikázáních?

Rozpomínáme se:

při 1. přikázání n a m o d l i t b y (zanedbával jsem denní modlitby, modlil jsem se nepobožně);

při 2. n a s v a t á j m é n a (vyslovoval jsem sv. jména lehkomyšlně a ve hněvu, klel jsem);

při 3. n a n e d ě l e a s v á t k y (zanedbával jsem v neděli a ve svátek vlastní vinou mši sv.; přišel jsem na mši sv. vlastní vinou značně pozdě; choval jsem se v kostele nepobožně a neuctivě);

při 4. n a r o d i č e a p ř e d s t a v e n é (byl jsem k rodičům a představeným vzdorovitý, hrubý a neposlušný, posmíval jsem se mrzákům, starým lidem);

při 5. z d a j s m e s o b ě n e b j i n ý m n a t ě l e n e b n a d u š i n e š k o d i l i (bil jsem jiné, nadával; sváděl ke hříchu; ptáčky, zvířata týral);

při 6. a 9. n a h ř í c h y p r o t i č i s t o t ě (na nestydaté věci dobrovolně jsem si myslel, je poslouchal a na ně se díval — mluvil, zpíval, maloval — učinil);

při 7. a 10. n a c i z í m a j e t e k (bral jsem rodičům věci k jídlu, peníze; vzal jsem jinému... co a kolik? něco jsem našel neb si vypůjčil a nevrátil; poškozoval jsem cizí majetek, chtěl jsem něco ukrásti);

při 8. n a l e ž a p ř e t v á ř k u (lhal jsem, přetvařoval jsem se; chyby o jiných jsem si vymýšlel; roznášel jsem chyby jiných).

Při církevních příkázáních na půst (požíval jsem vlastní vinou v ustanovené posty masitých pokrmů).

18. Nač se rozpomínáme při hlavních hříších?

Při hlavních hříších se rozpomínáme, zdali jsme nebyli pyšní, závistivi a škodolibi, hněvivi, lenivi v modlitbě, v učení.

19. Nač se musíme u těžkých hříchů zvláště rozpomínati?

U těžkých hříchů se musíme zvláště rozpomínati na to, jak často (kolikrát) jsme se jich dopustili.

20. Která je nejpotřebnější částka při svátosti pokání?

L í t o s t je nejpotřebnější částka při svátosti pokání, protože bez lítosti žádný hřích nemůže býti odpuštěn.

21. Co je lítost?

L í t o s t je bolest a ošklivost duše nad spáchanými hříchy.

22. Co je opravdové předsevzetí?

O p r a v d o v é p ř e d s e v z e t í jest upřímná vůle, život svůj polepšiti a nikdy už nehřešiti.

23. Kterak můžeme lítost a opravdové předsevzetí vzbuditi?

L í t o s t a o p r a v d o v é p ř e d s e v z e t í můžeme takto vzbuditi:

Bože můj! Všech svých hříchů srdečně lituji, protože jsem pro ně spravedlivého trestu zasloužil. — Želím jich proto, že jsem tebe, svého nejlepšího otce urazil. — Činím opravdové předsevzetí, s milostí tvou život svůj polepšiti, příležitosti ke hříchu se varovati a nikdy již nehřešiti.

24. Co je zpověď?

Z p o v ě ě j e z kroušené vyznání spáchaných hříchů zpovědníkovi.

25. Z čeho se musíme zpovídati?

Musíme se zpovídati alespoň ze všech těžkých hříchův a udati, kolikrát jsme se každého hříchu dopustili.

26. Co se stává, nezpovídá-li se někdo vlastní vinou z některého těžkého hříchu?

Nezpovídá-li se někdo vlastní vinou z některého těžkého hříchu, zpovídá se neplatně a dopouští se nového těžkého hříchu.

27. Co má činiti, kdo zapomněl z některého těžkého hříchu se vyzpovídati?

Kdo zapomněl z některého těžkého hříchu se vyzpovídati, musí se z něho v nejbližší zpovědi vyznati.

28. Jak začínáme zpověď?

Zpověď začínáme tím, že poklekneme, uděláme kříž a říkáme:

Já bídný hříšník zpovídám a vyznávám se Bohu všemohoucímu, že jsem (od...) těchto hříchů se dopustil.

29. Co říkáme, když jsme se z hříchů vyznali?

Když jsme se z hříchů vyznali, znova vzbudíme lítost a opravdové předsevzetí slovy: **Bože můj! Všech svých hříchů srdečně lituji, protože jsem pro ně spravedlivého trestu zasloužil. — Že-lím jich proto, že jsem tebe, svého nejlepšího otce, urazil. — Činím opravdové předsevzetí, s milostí tvou život svůj polepšiti, příležitosti ke hříchu se varovati a nikdy již nehřešiti.**

30. Co znamená za hříchy dostiučiniti?

Za hříchy d o s t i u č i n i t i znamená vykonati, co nám zpovědník za pokání uložil.

PŘÍDAVEK.

Sv. Jan Nepomucký jest mučedníkem pro zpovědní tajemství. Byl kanovníkem při kostele sv. Víta v Praze. Pro jeho zbožnost vyvolila si jej královna Žofie, manželka krále Václava IV., za svého zpovědníka. Václav IV. byl prchlivý a hněvivý, často se opíjel a zlé věci tropil. Královnu to bolelo, a proto hledala útěchu v časté sv. zpovědi a ve sv. přijímání. Král, jsa sám špatný, podezříval i svou manželku ze zlých skutků. I žádal na sv. Janu, aby mu pověděl, z čeho se královna zpovídá. Sliboval mu velkou odměnu — ale Jan mlčel. Hrozil trestem — ale Jan opět mlčel. Král nechal Jana mučiti, na skřipci natahovati, ba sám jej na břicho a pod pažemi, kde člověk jest nejchoulostivější, pochodní páčil — ale Jan opět mlčel. Tu se král náramně rozhněval, do svatého kněze kopal a po něm šlapal; posléze dal mu ruce svázati na zad a nohy k hlavě, a tak po Praze vléci na Karlův most a tam odtud do řeky Vltavy shoditi. To se stalo roku 1393.

Pan Bůh sám sv. Jana za jeho mlčenlivost oslavil: Po více než 300 letech byl jeho jazyk nalezen v hrobě úplně neporušený, čerstvý, živý. U jiného zemřelého již po sedmi letech není po jazyku ani památka, protože jazyk ze všech částí lidského těla nejrychleji setlí a shnije.

Hrob sv. Jana Nep. jest v chrámě sv. Vít-ském na hradě Pražském, kdež i jeho neporušený jazyk se uchovává.

SV IAN NEPOMUCKÝ SVRŽEN DO VLTAVY.

SV JAN NEPOMUCKÝ ZPOVÍDÁ KRÁLOVNU.